

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theognosto Presbytero. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ΘΕΟΓΝΩΣΤΩ ΠΡΕΣ-
βυτέρω. α.

ISIDORI PELUSIOTÆ EPI-
scolarum Liber Secundus.
Theognosto Presbytero. 1.

Ο ἰσὺν διδασκάλους κατέποι-
τα βίον μεταδιδόντες ὑ-
φιγῆται, μὴ μόνον μέμ-
φῆας κρείττους ἑαυτῶν ἀγα-
τηρείωσαν, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πλεονεκ-
τήμασι πλεῖστον ἔπεισαν. τὸ μὲν γὰρ καὶ
τῶν τυχεύων ἔστι, τὸ δὲ τῶν ἀφρων
εἰς ἀρετῶν, οἳ καὶ μηδὲν φέβονται,
πρῶτον φωνῆς, ἵσχυρά τῶν φοιτη-
τῶν ἀκούουσιν, οὐ τὰς ἀκοὰς αὐτῶν
τέρποντες, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς φωτίζον-
τες. οἳ γὰρ λόγων πλεόν μὲν παρ-
οῦναι τῶν διδασκάλων ἰομίζοντες, καὶ
τὰς ἀκοὰς ἐνοχλοῦσι, καὶ γέλωτα ὀ-
φλισκάνουσιν, οἳ δὲ τοῖς ἔργοις ἀγρά-
πτοι, καὶ σιγῆν ἀσκήσωσι, τὰς τῶν
θεωμένων παιδῶν ψυχὰς, καὶ τῶν
ἔστιν ἄρα ὁ ἀρετῆς ζήτησας μαθεῖν, ἱε-
ρεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν ἱερῶ-
σαλήμ. πολλοὶ μὲν γὰρ οἱ ἀγαθὰ λό-
γων ἐνοχλοῦντες, ὀλίγοι δὲ οἱ ἀγαθὰ
τῶν ἔργων παιδῶν, οἳ καὶ τὸ ἱε-
ραῖον μάλιστα παροτρύνει.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρω. β.

Εἰ πάλα εἶχεν ἡ τῶν ἀνθρώπων φύ-
σις τὰ εἰς καλοκαγαθίαν ἀνέρματα,
διὸ καὶ πνὲς μὲν γεωργήσαντες αὐτὰ,
διέλαμψαν, πνὲς δὲ νεκρώσαντες, δι-
κην ἔδοσαν. νῦν ὅτε ἔστι τὸ κρείττον διε-
κοσμηθῆναι, καὶ μνηστέον χάρισμα σὺν ἐσέ-
φθῃ, καὶ εὐνήσιος πατρὸς ἀρετῶν γένηται,
οὐχ ἡ γῆ καὶ κῆνα μεμνημένα ἐν αὐ-
τῇ ἀέρα, δὲ αὐτῶν δὲ τῶν αὐτοῖς χρη-
σσομένων. καὶ γὰρ δὴ παρῆν ἡνίκα τὴν
ἄλλην εὐνησίαν παροτρύνει, τῆντι-
καῦτα τῶν ἑμπαροτρύνει καλῶν δὲ
νομίζεν αὐτὴν ἐφεσθῆναι. μᾶλλον
γὰρ εἰκός ἐστι τῆς παρῆντος χάριτος
καὶ κῆνα δοθῆναι παρῆντος ἀπόντα, ἢ
παρῆντος ὑπάρχοντα νῦν ἀνησθῆναι.
ἀλλὰ ταυτὸν οἶμαι τὴν πολλὰς πεπον-

Ræceptores ij, qui consenta-
neam magistris vitam conse-
ctantur, non modò reprehen-
sione omni sublimiores se cu-
stodiant; verù etiam diuinarum virtutum
opibus abundant. Illud enim vulgarium
etiam hominum est: hoc summa virtute
præditorum: Qui, vt etiam nullum verbù
emittant, silentio tamen quavis voce cla-
riori discipulos suos etudiunt, non ipso-
rum aures oblectantes, verùm animis lumen ac
splendorem afferentes. Nam qui magistro
nihil præter sermonem inesse existimant,
& aures obtundunt, & risum mouent.
At qui operibus emicant, etiam si silentiù
colant, spectatorum tamen animos eru-
diunt. Atque illud est, quod ex me intelli-
gere quæsiuisti, Sacerdotes loquimini ad
cor Hierusalem. Multi enim sunt, qui lo-
quendo molestiam exhibeant. Pauci au-
tem qui operibus doceant. Quibus nimi-
rum Dei quoque cultui consecrari ac sa-
cerdotij munere fungi maximè conuenit.

Es. 40.

Eustathio Presbytero. 2.

Cùm hominum natura virtutis ac pro-
bitatis femina iam olim habuerit (vnde
etiam quidam iis excultis claruerunt: qui-
dam autem iisdem oppressis & extinctis
pœnas dederunt) nunc, cùm ea in melius
ornata, sexcentisque beneficiis, tanquam
coronis redimita atque ad virtutem obsè-
quentior tractabiliorque reddita sit, an-
non illa quoque in ea integra & incolumi-
a mansisse existimas: iis autem, qui ipsis
vtantur, opus habere? Neque enim scilicet
putandum est, cùm alias dotes insuper ac-
cepit, tum eam prioribus bonis atque cõ-
modis orbatam fuisse, est enim vero simi-
lius, à præsentī gratia, illa quoque cùm
priùs abessent, concessa fuisse: quàm cùm
priùs adessent, nunc delera & de medio

P ij